

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. VI. Miraculorum perpetratio Ecclesiam in qua fiunt, ostendit esse
veram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

Tom II

Dominicam recitandi modus est; ut varia blasphemiarum, execrationes, perjurya, & id genus alia articulis singulis interponantur, ut securi sinus habere nos quod dimittat Deus dum in fine, debitorum ab eo remissionem petimus. Fornicationem insuper; imo adulterium approbat hic apostata, & uxoris loco, ancillae confortium viro interdum permittit. Imo continentiam ab impudicis actibus nemini, & aetatis integræ & roboris, nisi Deus faciat miraculum, sectarii censent esse possibilem. Tandem, ne hujus sectæ hominibus suæ etiam desint blasphemiarum, hanc inter alias nefandissimam habent, & merito ab omnibus execrandam, Deum scilicet, non solum permittente, sed directè velle & decernere peccata omnia, quæ in dies sunt ab hominibus, imo occultâ quadam vi & suggestione secretâ homines ad flagitia movere, instigare & impellere: Deum proinde asserunt, verè & propriè causam & auctorem esse omnium peccatorum, utpote quo volente, jubente, prædestinante, impellente perpetrantur. Hæc illi, & alia his similia, quæ quisquis legit, Mohometem haud dubiè revixisse existimabit.

Terrima
sectariorum
blasphemia.

III.

Ex his hæreticorum dogmatibus quanta inter eos corruptela sit conspicienda.

Quis itaque non videt inter sectarios, apud quos hujusmodi vigent dogmata, nullam reperiri sanctitatem posse, cum cuncta ad libertatem & licentiam tendant, hominesque ad libidinem, luxuriam, & omne flagitiorum genus impellant. Hinc non multis postquam hæc secta emerit annis, qui eam amplectebantur, disciplina hujus ductu corruptis adeo depravatisque erant moribus, ut apud omnes maximè infames essent, ejusque in qua vivebant Reipublicæ dedecus & probum haberentur. Sed Lutherum de suo grege ac doctrinâ hac in parte loquentem audiamus:

Lutherus
Dominicâ
primâ Adventus.

Mundus, inquit, ex hac doctrinâ in dies deterior evadit: quod pessimi demoni opus & negotium est. Enimvero videmus, quod hoc tempore homines sint magis avari, immisericordes, impudici, procaces, adeoque deteriores, quam antea in Papatu fuerunt. In sermonibus etiam conviv. Germanicis, inter alia sic habet: Post revelatam Evangelium virtus est occisa, justitia oppressa, temperantia ligata, veritas a canibus dilacerata, fides clausa, nequitia quotidiana, devotio pulsa, &c. Primarius etiam quidam Lutheri discipulus, miserum eorum statum, qui novi hujus Evangelii doctrinam amplectebantur, suorum scilicet sodalium deplorans, de iis eorumque vivendi ratione sic scribit: Ur, inquit, totus mundus agnoscat eos non esse Papistas, nec bonis operibus quicquam fidere, illorum operum nullum penitus exercent. Iejunii loco, commessationibus & perpotationibus nocte dieque vacant. Vbi pauperibus benignè facere oportebat, eos deglubunt & excoriant. Precationes vertunt in juramenta, blasphemias, & divini nominis execrationes, idque tam perditè, ut Christus ne ab ipsis quidem Turcis hodie tantopere blasphemetur.

Quid de sui gregis hominibus, quoad vitam sanctitatem senserit Lutherus.

IV.

Erasmus in Epistola ad Vulturium Neocemum sectarios laeserit.

Hinc Erasmus, etiam hujus sectæ hominibus nimium saevit, multusque ex eorum erroribus dedit occasionem, de iis loquens, sic habet: Profer mihi, quem istud Evangelium ex commessatore sobrium, ex feroci mansuetum, ex rapaci liberalem, ex maledico benedicum, ex impudico reddiderit verendum. Ego tibi multos ostendam, qui facti sunt seipsis deteriores.

plene

V.

Concluditur, nec apud Iudeos,

Cum ergo notæ veræ Ecclesiæ sint doctrinæ & vitæ sanctitas, certum omnino est, nec apud Iudeos, nec Mahometanos, nec hæreticos veram posse reperiri Ecclesiam. Et licet inter Catho-

cos etiam, multi sint vitæ non usque adeo perfectæ, imò qui variis saepenumero peccatis criminibusque sint irretiti, hoc non ex Ecclesiæ Catholicæ doctrinâ provenit, cujus leges omnes & præcepta ad integritatem morum, vitamque honestè & sanctè traducendam ducunt, sed quia his relictis, appetitui corruptæque naturæ propensione morem gerunt, sicque innumeris sese implicent sceleribus. Hoc tamen Catholicæ Ecclesiæ veritati non obstat, cum Christus ipse triticum unâ cum zizaniis, adeoque bonos cum malis permixtum iri prædixerit: nullus nimirum locus tam sanctus est, in quo mali non reperiantur; cum nec in paradiso nec Christi scholâ defuerint.

Nullus locus tam sanctus in quo mali interdum non reperiantur.

Jure itaque doctrinæ puritas & sanctitas nota est veræ Fidei, & inter præcipua motiva credibilitatis enumeranda, nostræque Ecclesiæ apprimè congruit, utpote in quâ nihil peregrinum, nihil exoticum, nihil non rationi summè consentaneum, nihil denique quod pietatem & sanctitatem non spiret reperitur. Est nimirum usquequaque sancta, sancta capite, sancta sponso, sancta lege, sancta doctrinâ, sancta moribus, & vel hinc ab omni heterodoxorum sectâ evidentissimè discernitur.

VI. Doctrinæ puritas nota est veræ Ecclesiæ.

SECTIO SEXTA.

Miraculorum perpetratio Ecclesiam in qua sunt, ostendit esse Veram.

TERTIUM quod doctrinam aliquam reddi evidenter credibilem, est gloria miraculorum: illa siquidem Fides jure meritissimo vera, & ab omnibus amplectenda censetur, ad quam firmandam, stabilendamque miranda plurima vim omnem naturalem superantia patrantur. Hinc Christus Matth. c. 11. duobus illis discipulis à Joanne missis sufficiens doctrinæ suæ testimonium dedisse se existimavit, dum miracula à se perpetrata iis in memoriam reduxit, & quædam, illis etiam spectantibus patravit: Euntes, inquit, renunciate Joanni qua audistis & vidistis; cæci vident, claudi ambulant, &c. Marci etiam ultimo in eadem rem dicitur: Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.

I. Miraculorum gloria Fidem, ad quam firmandam sunt, ostendit esse veram.

Ratio autem est, miraculum siquidem, ut ait S. Chryostomus homil. 14. in Matth. est pignus quoddam omnipotentia divini, & proprium opus ejus, ac veluti sigillum quo veritatem aliquam obligare solet tanquam à se dictam ac traditam; Deus quippe, teste S. Augustino epist. 49. quæst. 6. mirabilibus operibus loquitur: unde quicquid per hujusmodi opera, vim omnem naturæ superantia, confirmatur, evidenter redditur credibile, maximeque dignum cui Fides tanquam rei à Deo dictæ habeatur. Quare summæ illos obstinationis & perverciæ arguit Christus, qui tot visis in confirmationem doctrinæ ejus factis miraculis, illam nihilominus non sunt secuti. Sic Joan. c. 15. v. 24. Si, inquit, opera non fecissem in cæcis, quæ, nemo alius fecit, peccatum non haberent: nunc autem & videntur, & oderunt & me, & Patrem meum. Quod indicium est doctrinam illam, in cujus confirmationem miracula & prodigia fiunt, per ea reddi evidenter credibilem.

II. Miracula sunt sigilla quibus Deus veritatem aliquam obligat.

Reprehendit Christus eos, qui ipsius miracula contempserunt.

At verò

III. Certum est in Ecclesia Catholica semper patrata esse miracula.

Potestas patrandi miracula, in Ecclesia ad hac usque tempora permanfit.

IV. Hac etiam nostra aetate plurima patrata sunt miracula.

Sanctissima Virgo Mater Maria innumerata hac aetate patravit miracula.

V. Ab aliis etiam Sanctis plurima hoc temporis constat patrata esse miracula.

VI. Obicitur, nulli conffere posse hac vera fuisse miracula.

VII. Seltariorum nullus mirum aliquod hujusmodi, etiam quoad externam speciem facere potuit.

At verò ad Fidei nostrae confirmationem, jam inde à nascente Ecclesia, plurima apertissimaque patrata esse miracula certius est, quam ut à quocumque in dubium vocari possit. Et quidem de Christo Domino, innumera scilicet eum miranda planè & vim omnem naturalem excedentia fecisse constat tum ex sacrâ historiâ tum profanâ; unde & Josephus Judaeus, lib. 16. Antiq. ita de Christo loquitur: *Fuit vir sapiens, & operum planè mirabilium effector, hominumque qui libenter animis veritatem amplecti vellent, magister & doctor.* Apostolos deinde plurima maximaque patrâsse miracula, indubitatum apud omnes est: eandem denique mirabilia faciendi virtutem tot jam laebentibus saeculis, ad hæc usque tempora in Ecclesia permanfisse, innumeraque hujuscemodi miranda omni aetate facta esse, ita antiquorum testimonio est comprobatum, ut id negare, inquit S. Augustinus lib. 10. de Civitate, cap. 18. foret omnem Fidem humanam evertere.

Tandem hæc quoque nostris temporibus, & post natam Lutheri hæresim, hæc miraculorum gloria (freudentibus etiam hæreticis, quibus ne unum quidem ab exortâ eorum sectâ miraculum patrandi fuit potestas) Ecclesie Catholicae non defuisse, inficias ire nemo nisi impudentissimus potest. Quot enim in æde Divæ Virginis Lauretanâ, quot in Hallensi, quot in Aspicollensi, sub ipsis pene heterodoxorum oculis insignia evidentissimaque ab eâ patrata sunt miracula, plurimis, usque omni exceptione majoribus saepe inspectantibus, & jurejurando interposito rem ita se habuisse attestantibus, quibus quisquis non esse credendum existimat, is Fidem omnem humanam abrogat, pari que ratione quicquid unquam literis consignatum est, & ad nos majorum auctoritate transfusum poterit negare.

Nec cœli tantum Regina hac in parte Ecclesiam illustravit, sed aliorum etiam Sanctorum, ut S. Caroli Borromæi, S. Ignatii, S. Philippi Nerii, S. Virginis Theresiæ, B. Aloysii & aliorum intercessionem omnis generis morbos curatos esse, dæmonesque ex obfessis hominum corporibus frequentissimè expulsos evidentissimè est compertum. Denique à S. Xaverio Indiarum Apostolo, in novi orbis conversione, tot tamque præclara ad Fidem inter barbaras illas gentes propagandam facta sunt miracula, ut jure appellatus sit nostri temporis thaumaturgus.

Obicitur Sectarii: Quamvis negari nequeat signa hujusmodi quoad externam speciem facta sæpius fuisse, unde tamen constat ea vera fuisse miracula: dæmonum siquidem præstigiis res miras interdum planèque prodigiosas fieri indubitatum est, ut Exodi septimo de Magis Ægyptiis habetur, idemque de cæco & claudo, quos à Vespasiano sanatos esse refert Suetonius, dicendum, illum scilicet nec cæcum verè, nec hunc verè claudum fuisse, corruptos videlicet organis, sed ita solummodo fuisse affectos, ut naturæ vi, adeoque ope dæmonis curari poterint.

Sed contra: Nullus enim ex hujus sectæ hominibus istiusmodi aliquid mirum, etiam quoad externam speciem facere potuit: quod si Lutherus, aut alius quispiam de hoc hominum grege vel equum aut canem claudum curare, aut muscam aliquam vel pulicem, etiam quoad apparentiam externam resuscitare potuisset, quo eum præconio ornarent novi Evangelii buccinatores, quibus ad cœlum usque laudibus extollerent, non

templum, non domus, non taberna reperiretur, quæ hujus facti famâ non personaret; nec desissent Suetonii qui rem scripto mandarent, perpetuamque ejus memoriam ad posteros traducerent.

Verùm hujusmodi nihil, ne per umbram quidem præstare unquam potuerunt, quantumvis miraculum aliquod patrandi summâ cupiditate ac studio flagrarent, idque non semel ad auctoritatem sibi apud suos conciliandam tentarint, semper tamen infelicitè; Luthero siquidem, dum dæmonem è quadam femina ejicere conaretur, quàm miserè res successerit, & in quas redactus sit angustias narrat Fredericus Staphilus, qui interfuit. Calvinus verò, ut miraculum semel saltem patrâsse videretur, miserum quendam hominem pecuniâ corrupit, ut se mortuum fingeret, & quemadmodum Lazarus ad Christi, ita ipse ad Calvinum clamantis vocem subito velut à morte resurgeret. At res hæresarchæ non successit ex sententiâ; cum enim magnâ comitante hominum catervâ, ad locum ubi res peragenda erat accessisset, omnibus ad rei eventum attentissimis hominem nomine compellatum resurgere jubet, & è loculo prodire; sed cum id iterum ac sæpius jubenti, altiusque & altius vociferanti vir ille non pareret, nec ullum vitæ signum ederet, accedentes ad locum nonnulli cum planè mortuum repererunt, sicque Calvinus fraus in caput ejus recidit, nam quem fictè suscitare volebat, seriò occidit, dignumque patrayit novo Evangelio miraculum. Hi ergo homines, dum nullum se miraculum facere posse cernunt, miracula contemnunt.

Ad argumentum itaque num. 6. propositum Respondeo, cum miracula non eò tendant, ut rem, ad quam testandam patrantur, reddant evidenter veram, sed tantum evidenter credibilem, non requiritur certitudo metaphysica de eorum veritate, sed sufficit certitudo moralis, quæ tanta interdum esse potest, ut ab homine etiam prudente in dubium vocari nequeat: sic quis modo dubitat extitisse aliquando Cæsarem, Pompeium, Alexandrum, & alios, de quibus nihilominus nullam habet certitudinem metaphysicam, sed tantum moralem, quæ tamen ejusmodi frequenter est, ut omnem dubitationem excludat.

Quando ergo quempiam jacentem quis inanimem cernit, idque diu, medicis etiam, ad quos hujus rei judicium pertinet, rem ita se habere affirmantibus; si hunc, nullo adhibito naturali remedio, ad solam hominis alicujus vocem, vel orationem pro eo ad Deum fufam, subito resurgere videt, & ad pristinam sanitatem ac vires momento restitui, quis inquam, prudenter dubitare potest, illum ope divinâ & miraculose esse resuscitatum, etsi metaphysicam hac de re certitudinem non habeat; sicut namque satan se subinde transfigurat in Angelum lucis, ita præstigiis quibusdam efficere potest ut homo mortuus appareat, cum nihilominus vivat, sicque amoto subito impedimento eum quoad speciem externam ad vitam revocare. Et sanè, quisquis hoc modo miracula hujus temporis impugnat, ipsius etiam Christi miracula impugnare eadem ratione posset.

Sed quicquid sit, Utrum unum hujuscemodi miraculum rem, ad quam testandam patratur, reddat evidenter credibilem, de evidentiâ credibilitatis Fidei nostræ dubitare nemo potest, ut pote ad cujus testificationem tot tamque præclara

VIII. Quam infelicitè solitarii miracula patrare tentaverint.

Calvini fraus in capite ejus recidit.

IX. Ut miracula Evidenter reddant evidenter credibilem, sufficit eorum certitudo moralis.

X. Declaratur altariis quomodo certitudo metaphysica ad credendum miraculum non requiritur.

XI. Ad Evidentiam nostram confirmandam innumera patrata sunt miracula.

in omni

Tom. II.

in omni orbis parte facta sunt miracula, ut est manifestissimum: & hanc dicimus esse notam veræ Ecclesiæ, ut nimirum crebra & eximia in eâ fiant miracula, non unum tantum vel alterum, quod etiam ab hæreticis fieri posse nonnulli ex Theologis existimant. Hinc Suarez hic, Dif. 4. Sect. 3. num. 10. ait Deum interdum miracula per pravos homines ad conferendam sanitatem aut alium huiusmodi finem operari, quamvis, inquit, id raro contingat; ad doctrinam tamen falsam comprobendam miraculum asserit fieri nullo modo posse, sic enim Deus cooperaretur mendacio, & foret testis falsi. Ratio autem ulterius est; si enim Deus alicui potestatem patrandi miracula ad probationem doctrinæ falsæ conferret, non ordinatâ ac debitâ usus fuisset erga homines providentiâ, cum eos absque viâ reliquisset ad Dei cultum perveniendi: hic nihilominus non statuo quid per absolutam suam potentiam facere possit.

Dubius modus fieri potest miraculorum.

XII.

Per ritus & pietatis exercitia Ecclesiæ Catholicæ frequentissima sunt miracula.

Concludo itaque illam esse veram Ecclesiam, in qua maxima fulget miraculorum gloria, præsertim si per illius ritus & pietatis exercitia fiant, ut per reliquiarum & imaginum cultum, per Sanctorum invocationem, &c. uti passim in Ecclesiâ Catholicâ fieri cernimus, quod clarissimum argumentum est, ejus fidem & doctrinam esse orthodoxam atque ab omnibus amplectendam. Rectè tamen Matthæi 24. vers. 24. monet Christus cavendum esse à signis & prodigiis, Antichristus namque prodigia varia & signa ostendet, ficta tamen omnia & fallacia: meritò proinde examinanda sunt hæc signa, ne quis pro veris falsa miracula obrudat. Porro hoc miraculorum examen ad Ecclesiam spectat, cujus est in nova quæ nunc fiunt miracula inquirere, eaque ubi suis quodque momentis ponderaverit, comprobare vel rejicere: miracula autem quæ alicui sunt prima Fidem amplectendi seu acceptandi causa, ex circumstantiis, in quibus fiunt, sunt discernenda, nempe ex fine, si nimirum ad nihil prævum & inhonestum, sed ad probum aliquid & honestum suadendum patrentur. Persona etiam ejus, qui miraculum illud perficit est consideranda, si nimirum probæ vitæ sit & integris moribus; quamvis namque Deus, ut proximè dictum est, per hominem improbum patrare miraculum possit, id tamen vix unquam contingit: hinc Joannis 9. vers. 16. sic habetur: *Quomodo potest peccator hæc signa facere? & v. 30. In hoc enim mirabile est, quia vos nescitis unde sit, & aperuit meos oculos.* Ex his ergo & aliis circumstantiis, quas affert Suarez hic, Disp. 4. Sect. 3. num. 9. evidenter, inquit, evidentiâ quadam naturali constare potest sitne verum an fictum miraculum, & hunc modum ea distinguendi ibidem ait à sanctis Patribus esse traditum.

Signa & prodigia sunt examinanda.

Ad miracula vera à falsis distinguenda varia consideranda sunt circumstantia.

Quo pacto Patres vera miracula à falsis discernere possint esse distinguenda.

SECTIO SEPTIMA.

Ex unitate doctrinæ probatur Fidem nostram esse evidenter credibilem.

I.

Ex unitate Fidei Catholicæ ostenditur eam esse evidenter credibilem.

QUARTUM, quod doctrinæ cuiuspiam evidentiam credibilitatis affert, est illius unitas, si nimirum in dogmatibus ita sibi sit consentiens, ut in rebus ad Fidem spectantibus nulla in eâ cernatur discrepantia, sed consonantia

summa & conformitas. In hac Ecclesiæ notâ illustrandâ, quantumque ad doctrinam illius amplectendam conferat declarando, multi sunt sancti Patres, inter quos, ut alios breviter causa omittam, sic loquitur S. Cyprianus: *Ecclesiæ Domini luce perfusa, per orbem totum radios suos porrigit; unum tamen lumen est, quod ubique diffunditur; nec unitas corporis separatur. Ramos suos in universam terram copia ubertatis extendit; profluentes largiter rivos latius expandit; unum tamen caput & origo una, & una mater fecunditatis successibus copiosa, &c.* Unde in Symbolo Nicæno hoc unum ex Ecclesiæ signis statuitur: *Et unam Sanctam Catholicam & Apostolicam Ecclesiam.*

S. Cyprian. lib. de unitate Ecclesiæ, cap. 5.

Hanc porro doctrinæ ac Fidei unitatem in Ecclesiâ Catholicâ reperiri, luce clarius est; quod enim Itali credunt credunt Hispani, quod Galli ut Fidei articulum amplectuntur, amplectuntur pariter Germani, Poloni, Belgæ, Angli, quotquot post tam acerbum ac diuturnam persecutionem, totque & tam graves religionis ac Fidei causâ toleratas calamitates, singulari Dei beneficio in Ecclesiæ gremio continentur. Hi inquam omnes, etsi aliis in rebus animis maxime discordes, gravissimæque etiam inter se exerceant simultates, in fide tamen ac religione ita conspirant, ut nec minima hac in parte inter eos reperitur dissensio. Licet etiam de quibusdam questionibus acriter interdum decertent Theologi, & suam quisque sententiam summâ contentione tueatur, in rebus tamen ad Fidem spectantibus unus omnium est sensus, vox eadem, atque ad illarum defensionem totis se viribus accingunt.

II. Offenditur perfectam in Ecclesiâ Catholicâ dari Fidei unitatem.

Circa res Fidei summam est inter Theologos consensus.

Longè alio modo res se habet apud sectarios, inter quos circa præcipua etiam Fidei mysteria incredibile dictu est quanta inter ipsos sit sententiarum imò sectarum diversitas; dissident quippe de Christi in Eucharistiâ præsentia, de baptismo, de bonis operibus, de justificatione, de libero arbitrio & aliis huiusmodi, idque tam acerbè, ut omni se opprobriorum genere profcendant, seque invicem Ethnicos, Judæos, Turcas, Atheos, demones appellent, ut fusè ostendi tomo præcedente, Disp. I. sect. quartâ, brevius proinde hic ea percurro.

III. Innumera sunt hæreticorum circa præcipuos Fidei articulos inter se dissidia.

Ubi ergo Ecclesiæ se opposuit Lutherus, & hanc viam ingressus est, illico in varia membra & capita ejus hæresis excrevit, tantæque celeritate, ut exiguo temporis spatio in triginta quatuor diversas sectas sit divisâ. Imò notatu dignum est, quod curiosi harum rerum indagatores animadvertunt, nempe postquam sceleratus hic apostata Ecclesiam impugnare cœpit, suamque in hominum animis hæresim serere, tam fecunda fuisse hæc ab eo jacta semina, ut ducentæ septuaginta sectæ inde pullulaverint, cum tamen ab ipsa Ecclesiæ nascentis primordiis ad Lutherum per mille quingentos annos non nisi 181. hæreses extiterint, ab omnibus quotquot per tot annorum seriem fuerunt hæreticis exorta.

IV. Post Lutherum 270. hæreticorum sectæ sunt exorta.

Ad ostendendum verò quàm exigua, aut nulla potius inter nostri temporis sectarios sit doctrinæ circa res etiam præcipuas ad Fidem & religionem spectantes unitas & constantia, sed discordia maxima & instabilitas, appositissimum est quod ante, annos aliquot de Georgio Saxoniz Duce refertur. Interrogatus is aliquando à viro quodam primario quid in Saxoniz tenebant prædicantes seu ministri, quos scilicet Fidei articulos ac dogmata admitterent, & populo credenda proponerent; quid hoc anno, inquit, teneant scio, quid

Ab exordio Ecclesiæ ad Lutherum hæreses 181.

V. Variis ostenditur nullam inter sectarios esse doctrinæ unitatem.